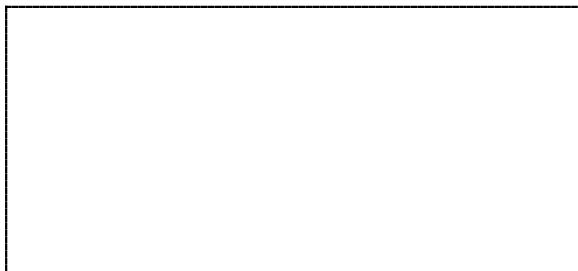

P 902041

PB-PP|B-31126
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE BRUG

Maandblad van de Protestantse Kerk Mechelen Noord

behorende tot de Verenigde Protestantse Kerk in België

(verschijnt niét in januari en augustus)

65ste jaargang nr. 6 - zomer 2021

Drukwerk verzonden tegen verlaagd tarief. Afgiftekantoor: 2800 Mechelen

Afz. / V.U.: ds J.H. Brouwer, Mechelsveldstraat 46, 2800 Mechelen

Website: www.protestantse-kerk-mechelen-noord.be
Facebook: www.facebook.com/VPKBMechelenNoord

Kerkgebouwen Keizerstraat 26-28
Secretariaat: 2800 Mechelen

Predikant: ds. J.H. Brouwer
Mechelsveldstraat 46
2800 Mechelen ☎ 015/20.51.54

**EREDIENST: IEDERE ZONDAG AANVANG: 10.00 u.,
MET KINDERNEVENDIENST EN BABY-OPVANG**

Rekening: *IBAN:* **BE41 0000 1657 8310**, *BIC:* **BPOTBEB1** t.n.v.
Protestants Evangelische Parochie

Rekening: *IBAN:* **BE97 7512 0773 6149**, *BIC:* **AXABBE22** t.n.v.
Diaconie Keizerstraat

Sympathie voor de Duivels?

Ik moet u eerlijk zeggen, dat ik de bijnaam 'Rode Duivels' voor ons nationale voetbalteam wat ongelukkig vind. Kun je al christen wel supporteren voor de Duivels? Duivels zijn toch per definitie de tegenstanders van God en geloof, waar je je koste wat het kost tegen moet verzetten? Rode Vlammen, Rode Leeuwen (2x), Rode Panters, Rode Katten, Rode Wolven, Rode Draken, Rode Ridders, Rode Haviken - ik begrijp dat het lijstje met diernamen zo langzamerhand uitgeput raakte, maar waarom dan deze - toch wel provocerende - naam?

Ondertussen geloof ik niet, dat onze voetballers echt zo anti-goddelijk en anti-kerkelijk zijn als hun naam zou doen vermoeden. En dat stelt me dan wel weer een beetje gerust. Ik las zelfs zopas, dat Lukaku door de Rooms-Katholieke Kerk is uitgeroepen tot het prototype van de christen 2.0 wegens zijn engagement en zijn gelovige gebaren.

Vooruit dan maar, laten we niet te veel zoeken achter de bijnaam van het team en hen beoordelen op hun daden. Maar laten we toch ook niet overdrijven in ons fanatisme (wie weet nog waar het woordje 'fan' vandaan komt?). Want soms krijg je de indruk dat er aan voetbal veel meer waarde wordt gehecht dan een spelletje verdient. In deze tijden van het Europees Kampioenschap moet alles wijken voor het voetbal. Alle wedstrijden worden rechtstreeks uitgezonden op de televisie, alsof er niets belangrijkers op de wereld bestaat. En mensen plannen hun afspraken zo, dat ze in elk geval geen wedstrijd van de Rode Duivels hoeven te missen. Ze beschouwen hen als hun *idolen* - een woord dat niet voor niets oorspronkelijk 'afgoden' betekent. Zo'n halve eeuw geleden was het dan ook een serieuze vraag, in hoeverre het voetbal voor atheïsten de kerk zou kunnen vervangen - met zijn rituelen (denk aan de *wave*), het gezamenlijk gezang en de emoties die worden opgeroepen.

Toch is er iets dat het voetbal ons nooit zal kunnen bieden. Als Luther op zoek gaat naar wat valse goden zijn, noemt hij een aantal voorbeelden: geld, overdreven zelfvertrouwen, heiligen. Hij vat dat dan in zijn Grote Catechismus samen onder de definitie: "dat waar u uw hart aan hangt en op vertrouwt". Welnu: hoewel er veel dingen in deze wereld zijn waar mensen met hun hart aan hangen (en het voetbal kan daar zeker bij horen), ze zullen niet zo dwaas zijn om hun heil ervan te verwachten. Want alleen de Heer is zo betrouwbaar dat je je leven op Hem kunt bouwen. Maar laten we dan ook in ons leven laten zien, dat Hij voor ons op de eerste plaats komt, en niet ons geld en onze tijd aan dwaasheid besteden. Dan zal Hij het ons zeker gunnen om te genieten van de prestaties van 'onze' sporters.

JHB

Kerkraad

Tijden van Corona.

Gelukkig zijn er betere tijden op komst! De Coronacijfers zijn fors gedaald. Bij het verschijnen van deze editie van ons Kerkblad op zondag 27 juni, mochten we al op zondag 20 juni de deuren van onze kerk wagenwijd openzetten voor de eerste fysieke kerkdienst van het jaar! Wat een vreugde om elkaar weer te ontmoeten, we mogen weer zingen, bidden en luisteren wat de Heere tot ons te zeggen heeft.

Weliswaar alles nog met de nodige voorzorgsmaatregelen, anderhalve meter afstand van elkaar, het dragen van een mondkapje en ook handen ontsmetten verplicht. We kunnen weer stilaan de gewoonten van vroeger hernemen. We kerken dus ook weer samen met de Zandpoortkerk gedurende de maanden juli en augustus, u leest hier meer over in deze editie van ons Kerkblad.

Stilaan kunnen we weer alles hernemen, zo ook onze kerkraad en de andere activiteiten in onze gemeente. De eerste fysieke vergadering van de kerkraad hopen we te houden op dinsdag 31 augustus. We hopen en bidden dat alles weer wordt zoals vroeger, alhoewel, handen schudden, koffie drinken, toch nog wel een tijdje niet zal kunnen! Maar we mogen weer naar de kerk, dat is voor ons het belangrijkste, toch?

Nogmaals, laat ons hopen en bidden dat in ons hart het verlangen wordt gelegd om elkaar weer te ontmoeten om samen te luisteren naar Zijn Woord en om samen te zingen en te bidden tot lof en eer van onze God, de Vader van ons leven, die ons heeft bewaard tot deze dag! en te bidden tot lof en eer van onze God, de Vader van ons leven!

Georges

Samenstelling kerkraad

Predikant:	ds J. Brouwer	015 - 20 51 54
Ouderlingen:	Georgette Saliba	015 - 41 31 85
	Geert Van Cammeren	015 - 31 97 64
	Xavier Van Lierde	0485 - 71 71 08
	Georges Vandensavel	015 - 61 02 03 / 0476-93 99 18
Diaken:		

Verjaardagen

02 juli Nezir Dirlik
04 juli Edwin Ntamba
11 juli Athur Vanduffel
11 juli Jaap van der Wulp
16 juli Guyny Ntamba
24 juli Elske Brouwer
27 juli Rina Blokland e. Joosten
29 juli Corrie Noordzij e. van der Wulp
30 juli Tanja Sakur

04 augustus Samir Younan
08 augustus Georges Vandensavel
13 augustus Nynke Brouwer
21 augustus Sabri Eke
23 augustus Hanne Eke
27 augustus Hushna Dirlik e. Eke

We wensen alle jarigen een fijne en vreugdevolle verjaardag, maar bovenal Gods rijke zegen voor de komende tijd!

Zal Hij tot de verstrooide Grieken gaan, en de Grieken leren?

Tom Van Grieken, de voorman van Vlaams Belang, veroorzaakte opschudding met het interview dat hij in De Tijd (29/5) gaf. Hierin stelde hij dat "het christelijke, het Vlaamse en als u wilt zelfs het blanke een dominante factor moeten zijn in onze samenleving". Dat Van Grieken een volbloed racist blijkt te zijn, wekt verontwaardiging maar geen verbazing. Dat hij de naam van Christus erbij sleurt, zijn we evenwel niet van hem gewend. Wat moeten we van deze "belijdenis" denken?

Van Grieken is lang niet de enige extreemrechtse politicus die zich opwerpt als beschermheer van het christendom. In Nederland gaat Baudet er prat op een christelijk Nederland voor te staan. Le Pen doet hetzelfde in Frankrijk, Orban in Hongarije, en Trump stond niet zo lang geleden met een Bijbel te zwaaien voor de verzamelde pers. In tijden van teruglopende kerkgang en aanwassend heidendom lijkt het op eerste zicht eigenaardig dat extreemrechtse populistten zich met het christendom willen verbinden. Genoemde politici doen zich immers voor als redders van "het volk", maar "het volk" gelooft door de maat genomen niet in Christus. Waarom brengen zij het christendom dan telkens weer ten berde?

Het interview met Tom Van Grieken in De Tijd was op dit punt eigenlijk behoorlijk verhelderend. In de eerste plaats valt op dat Van Grieken het christendom elders in het interview in één adem vermeldt met het humanisme. "Dit is al eeuwenlang Vlaams grondgebied, met humanistische en christelijke tradities", heet het (let op de volgorde). Vervolgens plaatst hij deze vermeend christelijk-humanistische volksaard tegenover vijand nummer één, de islam: "Vlaanderen is een land van kathedralen en belforten, niet van moskeeën en minaretten". Het christelijke figureert samen met het humanistische voor het witte in het zwart-witte wereldbeeld van Van Grieken. Wie de samenleving bepaalde vijanden wil voorhouden, moet ook goed omschrijven wie wél aan de juiste kant staat. Het christelijke wordt bijgevolg vermeld om aan te geven hoe de Vlaming zich nu precies onderscheidt van de moslims. Het christendom en de Verlichting moeten de identiteit van de Vlaming aanduiden tegenover vermeend "ongewenste elementen". Ook aan die laatsten wordt overigens een identiteit toegedicht: zij hebben een andere huidskleur en zijn moslim. Hun hele wezen wordt versmald tot deze twee eigenschappen.

Het christendom en de naam van Christus worden op deze manier gebruikt om vorm te geven aan het zwart-wit wereldbeeld van extreemrechts. Het christendom is voor Van Grieken niet meer dan een roepnaam die een gebrek aan een duidelijke identiteit moet verhullen. Het roept een vage nostalgie op naar betere tijden, toen de Vlaming wist wie hij was en zich ingebed wist in een gemeenschap. Van Grieken instrumentaliseert op deze manier de naam van Christus voor zijn eigen politieke doeleinden. Bij gebreke aan enig realistisch partijprogramma mag worden aangenomen dat macht zijn enige politieke doel is. Om de macht wordt Christus voor de kar gespannen, Zijn naam misbruikt en Zijn leer vertreden. Nihilistischer dan dat wordt het niet.

Toch is de vraag naar het verband tussen extreemrechts en het christendom hiermee niet helemaal opgelost. Want waarom beroept

Van Grieken zich op het christendom, en niet uitsluitend op het humanisme? Omdat het christendom naastenliefde predikt? Dat doet het humanisme als het goed zit ook wel. Omdat het christendom synoniem wordt gesteld met een conservatief wereldbeeld, waaraan een bepaalde visie op de natuurlijke orde der dingen ten grondslag ligt? Dat lijkt mij waarschijnlijker. Vlaams Belang staat immers een meer traditionele maatschappijvisie voor, en ziet zich hierin gesteund door de christelijke traditie. Ironisch genoeg omarmt ook de islam een traditionele kijk op de samenleving.

Ik vermoed echter dat Van Grieken en co nog om een andere reden het christelijke vermelden in hun discours, namelijk omdat het christendom sinds de kruistochten wordt gezien als de natuurlijke tegenhanger van de islam - en dit niet in de laatste plaats door de moslims zelf. Het christendom van Van Grieken is naar mijn aanvoelen niet alleen een conservatief wereldbeeld, maar ook een militante houding, en ideologie die strijdbaar is, van zich afbijt en zelfs oorlog kan voeren. Een christendom met het zwaard in de hand.

Nu zit er voor christenen een zekere verleiding in dat conservatief-christelijke wereldbeeld dat een man als Van Grieken beweert te verdedigen. Maar wie de prikkel van verleiding voelt, komt hopelijk snel tot het besef dat Van Grieken en zijn partij met de Gekruisigde absoluut niets te maken hebben. Dat wordt nog eens duidelijk als Van Grieken verklaart wat zijn probleem met de islam nu juist is: "Er is een fundamenteel probleem als iemand het woord van Allah hoger plaatst dan de burgerlijke wetgeving" zegt hij in De Tijd. Geldt dit "probleem" ook niet voor het christendom, wat het Woord hoger plaatst dan alle wereldse wetgeving en elke wil van "het volk", en op deze manier ruimte creëert voor het geweten?

Het moge duidelijk zijn dat Van Grieken niet Christus belijdt, maar het nihilisme. Hij verkondigt een christendom dat verstoken is van zondekennis, nederigheid en naastenliefde. Er is geen vreze Gods voor zijn ogen (Rom 3:18). De naam van Christus zet hij in om racistische buiksprekerij kracht bij te zetten. Hoe gruwelijk de Heere van dergelijk ijdel gebruik van Zijn naam! Wat Van Grieken verkondigt heeft niets met de rechte godsdienst te maken. En te bedenken dat zoveel mensen in Vlaanderen in deze man hun (politieke) heil zien. De Heere bekere ons allen, en geve dat wij wijzer mogen zijn dan de politieke peilingen nu suggereren.

Willem-Jan Ingels

Liedboek

In ons liedboek, zingen en bidden in huis en kerk, staan mooie liederen, maar ook mooie vertellingen en gedichten. Misschien heb je er al enkele gelezen. Bij elke uitgave van ons kerkblad tracht ik een vertelling of gedicht te brengen.

Op bladzijde 708 staat het volgende van Jan Willem Schulte Nordholt:

Denkend over God en mij.

*Als ik God zeg dan bedoel ik niet
al de bomen met hun hoofd omhoog,
en de zon niet met zijn gouden oog,
en de hemel niet en het verschiet.*

*En niet binnen in het warm gevoel
als ik aan de grens des levens sta,
en het duister niet waarin ik ga.
God, ik weet het niet wat ik bedoel.*

*Ik bedoel, want eindeloos probeer
ik te zeggen wat ik zeggen wil,
ik bedoel een licht dat niet bestaat,*

*Ik bedoel het goddelijk gelaat
dat onzichtbaar is, de stem zo stil
dat ik hem niet hoor als ik hem eer.*

Uitgekozen door Georges

Erediensten

Sinds 20 juni zijn de kerkdeuren weer open. Laten we hopen dat we ze nooit meer hoeven te sluiten.

In de zomermaanden kerken we samen met de gemeente van Mechelen-Zuid. **In juli zijn wij aan de Zandpoortvest 27 te gast**, in augustus zijn de leden van onze zustergemeente van harte welkom in ons kerkgebouw. De diensten beginnen telkens om 10 uur.

Zondag 04 juli
ds J. Van Hees

organist: P. Oerlemans
DIENST IN DE ZANDPOORTKERK

Zondag 11 juli
ds G. Snauwaert

organist: E. Poncin
DIENST IN DE ZANDPOORTKERK

Zondag 18 juli
ds J. Van Hees

organist:
DIENST IN DE ZANDPOORTKERK

Zondag 25 juli
ds G. Snauwaert

organist: P. Oerlemans
DIENST IN DE ZANDPOORTKERK

Zondag 01 augustus
ds J.H. Brouwer

organist: P. Oerlemans
2^e collecte: Synodale kas

Zondag 08 augustus
ds G. Snauwaert

organist: E. Poncin
2^e collecte: Zending

Zondag 15 augustus
ds J.H. Brouwer

organist: Th. de Jongh
2^e collecte: Orgelfonds

Zondag 22 augustus
ds J.H. Brouwer

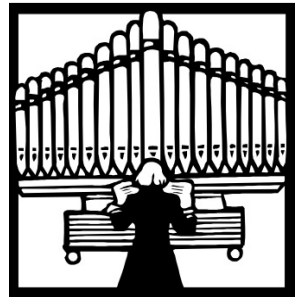
organist: E. Poncin
2^e collecte: Gemeenteleven

Zondag 29 augustus
ds J.H. Brouwer

organist: M. Faure
2^e collecte: Synodale kas

Zondag 05 september
ds M. Schippers

organist: P. Oerlemans
2^e collecte: Orgelfonds

De Liefde van Christus

Heer God,

God van alle liefde,

bij deze gelegenheid willen wij U danken

voor al de wereldleiders, de kerkleiders,

al de leiders en vrijwilligers

in de medische en sociale sector,

en alle anderen die door U geroepen zijn,

en wij bidden U ze te sterken

en ze door het geloof in Christus

in staat te stellen

om de liefde van Christus te kennen,

die de kennis te boven gaat.

U zij de heerlijkheid in de gemeente

en in Christus Jezus tot in alle geslachten,

van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Amen.

N.NAFARIN.

Welkom in het moederland! (deel IV)

Beste lezers en lezeressen, vandaag kunnen we het ons nauwelijks voorstellen, maar tweehonderd jaar geleden waren er nauwelijks christenen in het gebied dat later Nigeria zou worden. Vanaf de tweede helft van de 18^e eeuw echter, ontbrandde in het Verenigd Koninkrijk, Europa en de Nieuwe Wereld een evangelisch vuur dat mannen en vrouwen ertoe inspireerde genootschappen te stichten die hun leden zouden uitzenden naar Afrika en alle hoeken van de wereld om de Blijde Boodschap te gaan verkondigen. Deze nieuwe bewegingen beschouwden hun activiteiten als een bijdrage vanwege Europa tot herstel van Afrika na vier eeuwen van uitbuiting in de Trans-Atlantische slavenhandel. Het begin was erg moeilijk, de plaatselijke bevolking aanhoorde de boodschap met onverschilligheid.

Henry Townsend

In 1842 arriveerden Thomas Birch Freeman (1809-1890) en Henry Townsend (1815-1886) te Badagry in het huidige Nigeria. Thomas Birch Freeman was in Engeland geboren als zoon van een Afrikaan en een Engelse. Hij werkte vooral in de Goudkust (thans Ghana), waar hij talloze scholen en methodistische kerken

THOMAS BIRCH FREEMAN

stichtte, maar ook onder de Yoruba's in het huidige West-Nigeria. In Dahomey (de huidige republiek Benin) probeerde hij vruchteloos koning Gezo (regeerperiode 1818-1858) te overhalen om geen mensenoffers meer te brengen aan de heidense goden.

Hoe moeilijk het begin ook was, de verspreiding van het geloof vorderde gestaag, met de opening van zendingsposten in Abeokuta (1846), Lagos (1851), Ibadan (1853), Oyo (1856) en zo voort. In het zuidoosten werden gemeentes gesticht in Bonny en Brass, onder impuls van bisschop Samuel Ajayi Crowther (1809-1891) die werd geassisteerd door John Christopher Taylor, die in Sierra Leone was geboren als zoon van Igbo-slaven. De presbyteriaanse Kerk van

Schotland begon in 1846 met zending in Calabar. De Rooms-katholieke Kerk was eveneens actief in verschillende delen van het land, vooral in het zuidoosten.

Nigeria heeft ontzettend veel te danken aan de christelijke zendelingen:

- Geloof in één God, met een boodschap van liefde en broederschap voor heel de mensheid.
- Er kwam een einde aan weerzinwekkende praktijken zoals mensenoffers en het doden van tweelingen (wier geboorte als een teken van nakend onheil werd beschouwd).
- Modernisering van ambachten zoals schrijnwerkerij en metselwerk.
- Stichting van modelboerderijen waar nieuwe landbouwmethodes en gewassen (katoen, koffie, mango's, gember...) werden geïntroduceerd naast de inheemse teelten.
- Ontwikkeling van een literatuur in de inheemse talen: in 1859 stichtten zendelingen Iwe-Irohim, de eerste krant in het Yoruba, Samuel Ajayi Crowther vertaalde de Bijbel in die taal, elders vonden soortgelijke ontwikkelingen plaats in andere taalgebieden (Efik, Kanuri, Igbo,...).
- Verbetering van de gezondheidszorg: voorheen werden zieken slechts met afkooksels van kruiden of boomschors behandeld, wat in veel gevallen niet volstond. Traditionele dokters sukkelden om ziektes correct te diagnosticeren. Preventieve geneeskunde was onbekend, waardoor epidemieën frequent voorkwamen. Vanaf het begin stichtten de zendelingen medische centra bij hun zendingsstations en vervolgens wijd en zijd in het land. Later kwamen daar nog weeshuizen en leprosaria bij.
- Onderdrukking van slavernij en slavenhandel: christelijke zendelingen speelden hierbij een leidende rol.
- Introductie van westers onderwijs: tot de onafhankelijkheid (1960) was het onderwijs, zeker in het zuiden, bijna volledig in handen van de kerken. Pas na de Tweede Wereldoorlog begon de koloniale overheid zich echt te interesseren in formeel onderwijs voor de inheemse bevolking. De eerste school in het huidige Nigeria werd in 1842 door Thomas Birch Freeman gesticht in Badagry, maar zijn instelling ontmoette bij de bevolking slechts onbegrip en gebrek aan belangstelling. In 1852 werd de school gesloten, waarna een nieuwe geopend werd in Lagos, dat vanaf dat jaar onder Britse militaire bescherming stond. Toen nog geen formeel onderwijssysteem bestond, leerde men een ambacht bij oudere ambachtslieden in hun

werkplaats.

De Europese christelijke zendelingen ontmoetten in West-Afrika tal van moeilijkheden, sommige door factoren buiten hun controle en andere die ze aan zichzelf hadden te wijten:

- Gezondheidsproblemen: veel Europese zendelingen stierven door het tropische klimaat en in Europa onbekende ziektes. De ontdekking van kinine en andere geneesmiddelen in de late 19e eeuw bracht soelaas.
- Taalbarrière: door de vele verschillende talen moesten de zendelingen hun boodschap via tolken brengen, wat omslachtig was.
- Onbegrip en minachting van de traditionele inheemse culturen: de zendelingen wisten dikwijls niks over de waardensystemen en levenswijze van de mensen die ze trachtten te bekeren. Al wat ze niet begrepen, verwierpen ze dan maar als "heidens" en ze waren veelal onwillig om zich aan te passen aan de plaatselijke situatie. Europeanen geloofden in de onwrikbare superioriteit van hun eigen cultuur (= ethnocentrisme) en hadden geen oog voor het waardevolle in de inheemse culturen. Afrika werd gezien als een "donker" continent, dat de Europese normen en cultuur maar volledig moest overnemen.
- Financiële moeilijkheden: grote afhankelijkheid van Europese moederkerken.
- Transportproblemen: in het binnenland waren er aanvankelijk alleen aardewegen, dikwijls door de wildernis.
- Onvoldoende christelijke literatuur en gebrek aan Bijbels in plaatselijke talen.
- Voeding: de zendelingen waren niet gewoon aan het inheemse voedsel.

Dit artikel zou niet compleet zijn zonder het verhaal van een zendinge wier herinnering tot de huidige dag in Nigeria gekoesterd wordt.

Op 2 december 1848 werd te Aberdeen in het koude en mistige Schotland, Mary Slessor geboren als tweede van zeven kinderen. Haar vader was aanvankelijk schoenmaker, maar verloor zijn baan wegens alcoholisme, haar moeder was weefster. In 1859 verhuisde het gezin naar Dundee op zoek naar werk. De Slessors woonden in een sloppenwijk en soms dwong vader de kleine Mary het huis uit en zwierf ze dagenlang op straat, hongerig en verlaten. Op haar 11^e begon ze als "halftijdse" te werken in de jutefabriek Baxter Brothers Mill. "Halftijdse" kinderen werkten een halve dag in de fabriek en de andere halve dag werden ze onderwezen in de school opgericht door de

fabriekseigenaars. Op zondag ging moeder Slessor steevast met haar zeven kinderen naar de kerk en dat is waar Mary voor het eerst gefascineerd raakte door al die fantastische verhalen uit het zendingsveld. Mary's oudere broer zegde altijd dat hij ook zending wilde worden wanneer hij volwassen zou zijn, maar droevig genoeg stierf hij aan een longontsteking, net als Mary's vader en haar andere broer. Mary besloot dat de dag zou komen waarop zij de roeping van haar broer zou vervullen. Tegen dat ze 14 jaar werd, was Mary een vaardige jute-arbeidster, die van 6 uur 's ochtends tot 6 uur 's namiddags werkte in de fabriek, met in totaal één uur pauze voor ontbijt en lunch. Als jonge vrouw onderwees zij in de zondagschool, maar ze trok er ook op uit om kinderen te evangeliseren op straat. Ze nodigde die kinderen dan uit om de volgende zondag naar de zondagschool te komen. Omdat Mary zelf door haar vader als kind slecht behandeld was, voelde ze een diepe compassie en empathie voor de verloren en verlaten kinderen die ze in de straten van Dundee zag. In 1873 hoorde Mary over de dood van David Livingstone en ze besloot in zijn voetstappen te treden. Ze solliciteerde bij de Buitenlandse Zendingraad van de Verenigde Presbyteriaanse Kerk en na een korte opleiding in Edinburg scheepste ze op 5 augustus 1876 in op de SS Ethiopia met bestemming Calabar in het huidige Nigeria. De rest van haar leven zou in het teken staan van de Grote Opdracht (zie Matteüs 28:16-20).

Nadat Mary Slessor was aangekomen in de streek, werkte ze eerst in Duke Town, waar al zendelingen waren. Mede onder hun invloed was de plaatselijke koning Eyo Honesty II (regeerperiode 1835-1858) begonnen met hervormingen. Deze vooruitstrevende koning schafte in zijn gebied de mensenoffers af en liet weduwen en tweelingen terugkeren naar Creek Town waar hij zetelde. Mary Slessor leerde de plaatselijke taal Efik en omdat een groot deel van haar salaris moest dienen om haar moeder en zusters in Schotland te steunen, bespaarde ze geld door zichzelf het inheemse voedsel te leren eten. Die twee dingen zullen zeker haar aanzien bij de bevolking hebben verhoogd, Nigerianen zijn immers ook vandaag nog warme en hartelijke mensen die het heerlijk vinden wanneer vreemdelingen samen met hun "egusi", "okbolo" of andere inheemse gerechten genieten, of wanneer een Europeaan één van hun talen kan spreken. Mary Slessor bleef niet hangen nabij de comfortabele zendingspost, maar trok dikwijls alleen naar dorpen verwijderd van de kust, ondanks protesten en

waarschuwingen. Ze wilde in de hutten en dorpen van de inlanders wonen en liet geen barrière tussen hen en haarzelf. Helaas werd ze getroffen door malaria en ze moest meermaals naar Groot-Brittannië terugkeren wegens medische problemen. In 1888 trok ze samen met een lijfwacht verder het binnenland in, naar Akpap Okoyong, op zo'n 48 kilometer van Calabar. Eerder waren mannelijke zendelingen daar vermoord, maar Mary dacht dat zij als vrouw wellicht niet als bedreigend zou worden gezien door de plaatselijke hoofdmannen. Mary's hart brak toen ze getuige was van sommige vreselijke praktijken gangbaar in de streek:

- De plaatselijke bevolking geloofde dat wanneer tweelingen geboren werden, één van de twee baby's een duivelskind was. Omdat men niet wist hetwelk, werden beide kindjes dan in kleipotten naar het bos gebracht om te sterven van honger en dorst, of om te worden verslonden door wilde dieren. De moeder werd uit de gemeenschap verbannen.
- Wanneer een hoofdman stierf, werden zijn dienaren samen met hem begaven.
- Vrouwen werden samen met hun overleden man begraven.

Mary ging op haar knieën en bad: "Here deze taak is onmogelijk voor mij, maar niet voor U. Leid de weg en ik zal volgen. Waarom zou ik vrezen? Ik ben op een Koninklijke Zending. Ik ben in dienst van de Koning der Koningen". De volgende 15 jaar leefde Mary een eenvoudig leven bij de Okoyong, in een traditioneel huis. Ze stuurde er mensen op uit om achtergelaten tweelingen te redden en slaagde erin de gemeenschap te transformeren, niet met geweld zoals de Britse koloniale, maar met de liefde van Christus. Zelf adopteerde ze vier kinderen, waarvan de oudste, Janie (Atim Eso) , een kostbare helpster werd (Janie stierf in 1918 tijdens de Spaanse griep pandemie). Mary Slessor onderwees en verpleegde de plaatselijke bevolking en redde honderden kinderen van de dood. Na de periode in Okoyong zette ze haar werk verder op verscheidene andere plekken en in 1908 stichtte ze een tehuis voor meisjes en vrouwen in een dorp genaamd Use. In haar laatste jaren was ze zo verzwakt door ziekte dat ze geen grote afstanden meer kon afleggen en ze moest voortgeduwd worden in een handkar. Het was daar, in het dorp Use, dat de grote zendeling Mary Slessor op 13 januari 1915 stierf aan moeraskoorts, omringd door de mensen aan wie zij haar leven had gewijd. Haar laatste woorden waren een gebed in het Efik, de taal die ze in Afrika had geleerd. Wat Mary Slessor verschillend maakte van veel andere Victoriaanse zendelingen was dat ze zich de taal en cultuur van haar mensen eigen maakte, om dan als het ware de samenleving van binnenuit te transformeren met de boodschap van het Evangelie. Wie had in haar kinderjaren kunnen vermoeden dat een arm klein roodharig fabrieksmeisje uit het verre Schotland zulk groots werktuig zou worden in Gods handen?

Hugo Wilmaerts

Geraadpleegde bronnen:

- History Textbook: Christian Missionary Activities in West Africa (West African Senior School Certificate Examination)
- Engelse Wikipedia
- Mary Slessor: Biography on Undiscovered Scotland
- Bethany Global University: Mary Slessor, Pioneer Missionary to Nigeria